

γράφματα άγνωστων, οι όποιοι του σινιστούσαν διάφορα θαυματουργικά φάρμακα.

Τό περίεργο δέ εινε ότι κανείς δέν ήξερε από τί έπασχε έπί τέλους ό μεγάλος όρθεος της Γαλλικής Έπαναστάσεως. Ή άρροστέια του ήταν τόσο περίπλοκη, ώστε ακόμα και οι σημερινοί γιατροί — μέ όσες πληροφορίες παρέχει ό θεράπων γιατρός του — δέν μποροΰν νά καταλάβουν από τί, τέλος πάντων, έπασχε ό χριστιανός αυτός, ό θεραπευόμενος μέ άφαιμάξεις και συναπομιές στά πόδια. Ή λεπτομέρεια που προσθέτει ό Καμπανές, ότι δηλαδή, έπειτα από πολλούς διασταυρώς, απέφασε νά χορηγήσει στον έπισημο άσθενή του, ως ήρωϊκό φάρμακο τώ... «άφρέμμα της κίνας» (δηλαδή εκρασί της κίνας, που τό πίνουν σήμερα όλοι), δέν μές διαφωτίζει περισσότερο. Σμπέτασμα: Ό Μιραμπώ πέθανε χωρίς ό μεγαλειότερος παθολόγος της εποχής του, ό Καμπανές, νά διαγνώσει από τί έπασχε ό φίλος του. Και όμως γι'αυτάς άγαθών Γάλλων είχαν κάνει τότε έξ' άποπτά σούς τί διάγνώσει τούς κ' έψόθειναν στον Μιραμπώ τό θαυματουργά τους φάρμακα.

«Έπί τέλους—έγραφε κάποιος στον Καμπανές—γιατί δέν χορηγείτε στον άρρωστο σας σκονάκια Χ... από τό ύποτι έσώθησαν τόσες χιλιάδες άνθρωποι; Και αν δέν σωθή ό μέγας πόλιτης, δέν έχει ύμως νά πάθει τίποτε κακό. Είμαι όμως βέβαιος ότι θά σωθή. Μην άργεύετε λοιπόν, ένσωφ ύπάρχει ακόμη καιρός. Ή εϋθύνη σας εινε μεγάλη άπέναντι του Έθνους και της Ίστορίας».

Στά χρόνια της Τουρκοκρατίας, οι έπιστήμονες γιατροί ήσαν σπάνιοι στην Ελλάδα. Όλος ύμως ό κόσμος έκανε τό γιατρό. Ό πατέρας του Ανδρέα Συγγώου, που είχε σπουδάσει Ίατρική στο Παρίσι, όταν έγύρισε στην πατρίδα του, τί Χιο, δέν εύριχε κανένα γιατρό έπιστήμονα, παρά μόνο άβηθονες κομπογιαντίτες και γωής κηρύττισες.

Στά χρόνια εκείνα ή Έπιστήμη έήρθε—σχεδόν μέ κατάχρησά—τό θεραπευτικό σύστημα του Γάλλου κλινικού Μπρουσσάι, δηλαδή την άφαιμάξη μέ βδέλλες. Αυτό έκανε μεγάλη έντύπωση στη Χιο, όταν θέλησε νά τό εφαρμόσει και ό δόκτορας Συγγώος. Βρήκε λοιπόν φοβερή και τρομερή αντίραξη. Οι κομπογιαντίτες και ή γιάτρισες του έστησαν πόλεμο. Κάι όλοι, άντρες και γυναίκες, στις συναστασιοφρές τους έλεγαν :

—Καλέ μάθετε: Ήσεν ό Τζιγγώος από τό Παρίσι, ό γιατρός, και ρωπά τό αίμα των άρρώστων μέ κάτι σκουλήκια που τάφερε από τί Φαναζιά... Ξχού, και τί θά δοΰμε ακόμα οι κακοσορτοι!...

Τά «σκουλήκια» (δηλαδή τίς βδέλλες) ό νέος γιατρός τά έφερε από τί Σιώνη, μέ ό Μισέ Τζανής και ό Μισέ Μπουλνής έπέμεναν ότι ή καινούρια τους διανοηία είχε ευρολατειαή την προσέλευσι. Και δέν δεχόντουσαν νά ύποστούν την διά των βδελλών θεραπεία. Προτιμοΰσαν τά ματζούνια και τά Σόκια...

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΣΩΡΑΦΩΝ

ΤΟ ΠΟΡΤΡΑΙΤΟ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΚΑΤ'ΕΞΕ

Ό διάσημος Άγγλος ζωγράφος Φρέντ, μέλος της Βασιλικής Ακαδημίας της Άγγλίας, άνηγείται στό Άπομμινονεύματά του τό έξης χαρακτηριστικό έπεισόδιο της ζωής του :

Κάποτε, όταν ό έκπαιτος Κάιζερ Γουλιέλμος ήταν μόλις τεσσάρων χρόνων, είχε προσκληθεί στό ανάκτορο του Βερολίνου γιά νά του κάνη τό πορτραίτο.

Άλλά, παρ' όλες τίς προσπάθειες που κατέβαλε ό ζωγράφος, δέν ύπόφερε νά πείσει τον μικρό πρίγκιπα νά καθήρ ήσυχος και νά ποζάρει. Ό τετραετής Γουλιέλμος πήγανε έπάνω-κάτω, σκορμάλουνε στά έπιπλα, χορηπιδόσε, έπαιζε και δέν έννοοΰσε νά σταθή ούτε στιγμή φρόνιμος.

Έπί τέλους ό ζωγράφος σκέφτηκε νά καταφύγη στό άκόλουθο τέχνασμα: Τοποθέτησε μπρός στον μικρό πρίγκιπα ένα μικρό τελάρο, τοΰσος χρώματα κ' ένα πινέλο και του έλε νά ζωγραφίση κ' αυτός. Άλλά ό πεισματάρης Γουλιέλμος δέν κατέγινε και πολύ μ' αυτή την άσκολία. Μόλις ό ζωγράφος άρχισε νά δουλεύη, σηκώθηκε από τί θεί του, του πήρε τό πινέλο από τά χέρια κ' άρχισε νά ζωγραφίση ό ίδιος τον έαυτό του στό μουσαμά του, τον όποιο μέ δύο-τρεις πινελιές καταμυητίστωσε. Ένω ύμως... ζωγράφιζε, σε μία στιγμή πετάχτηκε στό μάτι του μέ τά σταγόνια τερθινθελαιού και τον έστουσε τόσο πολύ, ώστε ό μέλλον αυτοκράτορας της Γερμανίας κατακοκκίνισε, θωρησε πάνω στά χρώματα και τό πινέλο τό άτυχούς ζωγράφου, τά χυσε, τά κομμάτισε και τό τσαλαπάτησε!

«Έτσι τό πορτραίτο του δέν έγινε ποτέ!

ΡΟΔΟΠΕΤΑΛΑ

Τόν κερατών έλάκωναν οι κορυφαί σιγήθας Φεύγει την φύλλα τ' ούρανού τό κάπτον κάτω (πλήθος).

Εινε ή λίρα μηριά και τ' άσμα δολοφόνον, θέλγει τούς άλλους, θραύουσα τούς έμπνευσμένους μόνον.

Τέκνον σταυρού ό ποιητής, ζωφώδης οδοπόρος, άσθιμανν εις τώ Γολγοθά άνέσχεται τό βρος.

ΑΧ. ΠΑΡΑΣΧΟΣ

ΕΝΕΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Η ΘΑΛΑΣΣΑ

(Του ΑΛΦ. ΑΑΜΑΡΤΙΝΟΥ)

Μ' άρσενι νά πλανιέμαι στο γαλανό σου κύμα την ώρα που άπ' τό βόρχο θά κρέμονται ψηλά πορτοκαλλίες, άμπέλια μέ καρπομένο κλήμα. και στο βαθύ σου κύμα θά ρίχνουν χαμηλά τον ίσκιό που ό ναύτης νειρεύεται δειλά.

Πόσες φορές στη βάρκα χωρίς κουά και μόνος, μέ μόνη τ' δικιά σου άγάτη συντροφιά, σαν γιά ν' άποκομιση τή μαύρη μου καρδιά, τά μάτια μου σφαιλάζει στο άφρισμά σου ό πόνο, τά μάτια που κουράζει της μέρας ή φωτιά!

Κι' όπως τό άτι τρέχει στο δρόμο ήμερωμένα κ' ό καθάλλωρης έχει τό γκέμι άπολυτό, έτσι και νύ σ' αΰλιάνα μου σπρόχνηεις δροσοιμένα την ζοημη βαρκουλα και μ' ένα μουγκρητό τό κύμα σ' άροφυάλια μέ ριχνη άνθισμένα.

Ναυορίζε τό, κύμα, ναυορίζε τό ακόμα γιά τελευταία μόνον, γιά ύστερη φορά τό τέκνο που σε ψάλλει μέ τ' άδολό τον στόμα, κ' όλόμικρο παιδικά άπ' της αήγης τό δώμα νειρεύηκε τά δάση, τά γαλάνα νερά.

Κι' όταν ό Πλάστης εινε νά γίν' ή Οικουμένη, μέ σένα, θάλασσά μου, τί σπύλιές μαζί, γιατί τή θέλει νάνα παντού καθρεφτισμένη. Κι' ό ούρανος έχτιστη στο κύμα γιά νά μένη, κι' εκείνο γιά τή λάμψη του ούρανού νά ζή!

Κ' όπως στο βλέφαρό μου τό φώς καθαρίο υπαινει, έτσι και τά νερά σου τό γαλάνα τρυπά. Και μέσ' στην έκτασί σου την καταφωτισμένη θαρρείς πως μέ τό κύμα κ' όλόχροσο πλαταινει τό φως μαζί κυλάει κ' άτίχτες του σκορπά!

Γοργά καθώς ό νους μας τό κύμα σου διαβαίνει, βασιλικά καρδιά σου τριβείεις και σκορπάς, και μέσ' στη μνήνη σου την καταγοιμεμένη, πιστή στον Πλάστη μόνον σου σ' έχει καινομένη, μέ μόνη τή φωνή του τό κύμα σταματάς.

Τό άπειρο μές δειχνη ή τόση έκτασί σου, του κάκου ή ματιά μας στο πέλαγο κυτά, του κάκου μές τραβοΰνε τό κύμα κ' οι άφροι σου, ό νους ποτέ δέν βόσκει τό πέλας, την άκτή σου, όπός και του θανάτου τά μαδρα μυστικά.

Γλυκό τό μεγαλειό της φοβερής φωνής σου στην όχη πέρα ως πέρα αντίλαλο ξηνά, του χόχτου την απλάδα σαν γαινοίσι ό άφροι σου θαρρείς πως άρμονιές κυλούν μέ τή βοή σου και μοιάζουν μέ την αύρα που λούλουδα νινά.

Μετ. Β. Κ.

ΑΥΡΙΟ ΠΡΩΤ'

(Του ΒΙΚΤΩΡΟΣ ΟΥΓΚΩ)

Θά φύγω αύριο πρωί σά θά χαρξή ή μέρα, μέ καρτεράς στην έξοχή τό ξέρο δά κ' αυτό τό δάσος δέ νά τό διαβώ και τό βουνό πώ πέρα γιατί μακριά σου πώ πολύ νά μείνω δέν μπορώ.

Θά φύγω και στή σκέπη μου θέ νά δοθώ κ' άκόμα δέ θά κυττώ τριγύρω μου και δέ θ' άκούω πεία κανένα πλέον γνώσιμο κ' άγαπημένο στόμα, κανένα και τό φως γιά μέ θάνα σά μου νυχτιά.

Τό δελινό τό μάτια μου, νά ίδω, δέ θά γυρίσω κ' ούτε κ' αυτά τά δόλιενα που πάν στ' Αφρική καίρια και σαν έρθώ στο μνήμα σου φιλώντας τό θ' άφήσω ένα μπουκέτο από μυρτιές κ' άπ' άνθισμένα ρεϊκια.

Μετ. Α. Ν. ΓΑΑΝΗ

ΕΦΘΟΡΤΩΣΟΥ ΜΕ!

(Του ΧΑ-ΤΕΝΕ)

Τό γράμμα που μου έγραψες δέν μου πικράνει την καρδιά. Δέν θέλεις, λές, νά μ' άγαπάς, αλλά τό λές πλατείά, φαρθείά!

Σελίδες δίλες δάδεκα και κάτι γράμματα ψιλά. Γιά μόνο έξερφωτόσω με ζωγραφει κανείς τόσο πολλά;

